

Warszawa, dnia 14 sierpnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1156/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: protokolant sądowy stażysta Anna Tarasiuk

po rozpoznaniu dnia 6 sierpnia 2018 r.

sprawy M. K. syna M. i W., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 30 maja 2017 r. sygn. akt IV K 783/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. M. L. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT.

VI Ka 1156/17

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że: działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu tj w dniu 21 lipca 2011 roku, 3 maja 2011 roku i w kwietniu 2011 roku (licząc od pierwszej udokumentowanej daty, kiedy pojazdy znajdowały się na terytorium Polski) uchylał się od opodatkowania podatkiem akcyzowym poprzez niezłożenie w Urzędzie Celnym (...) w W. z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki A. (...), samochodu osobowego marki V. (...) i samochodu osobowego marki B. (...) stosownie do dyspozycji art. 106 ust 2 u stawy z dnia 6 grudnia 2010 roku o podatku akcyzowym, w wyniku, czego narażono na uszczuplenie należność z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 51 990 złotych tj o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 30 maja 2017 roku w sprawie IV K 783/16 uniewinnił M. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w W., podnosząc błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie materiału dowodowego i w konsekwencji uniewinnienie M. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego zawarte w pisemnych motywach wyroku. Nie zgodził się natomiast z argumentami przedstawionym w apelacji. Rację ma Sąd I instancji, że w realiach niniejszej sprawy odróżnić należy zobowiązania oskarżonego z tytułu naliczonego podatku akcyzowego od samochodów osobowych od odpowiedzialności karno-skarbowej za narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie należność z tytułu podatku akcyzowego. Sąd Rejonowy, jak wynika z pisemnych motywów wyroku, w toku prowadzonego postępowania karno-skarbowego wziął pod uwagę decyzje zapadłe w postępowaniu podatkowym, jednakże słusznie uznał, iż nie można przyjąć, iż automatycznie przesadzają one o odpowiedzialności karno-skarbowej oskarżonego (por. str. 3-5 pisemnych motywów wyroku). Sąd Odwoławczy podziela podgląd, że wbrew argumentom zawartym w apelacji fakt, iż Służby Celne po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego doszły do wniosku, że samochody sprowadzone przez oskarżonego na Polski obszar celny w istocie są samochodami osobowymi podlegającymi opodatkowaniu podatkiem akcyzowym nie przesądza o winie oskarżonego w zakresie przestępstwa skarbowego określonego w art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. Rację ma Sąd Rejonowy, że w realiach niniejszej sprawy nie można przypisać M. K. winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim odnośnie w/w przestępstwa skarbowego objętego aktem oskarżenia. Przy czym w pełni podzielić należy stanowisko Sądu meriti, że wydanie wyroku uniewinniającego w niniejszej sprawie nie świadczy o tym, że podatek akcyzowy od przedmiotowych samochodów został naliczony niesłusznie. Jak trafnie podkreślił Sąd I Instancji postępowanie podatkowe i postępowanie karno-skarbowe rządzą się swoimi regułami i aczkolwiek dotyczyły tych samych samochodów to ich wynik może być odmienny.

Trafnie uznał Sąd I Instancji, że oskarżony w momencie zbycia samochodów dysponował pełną ich dokumentacją tj. dowodami rejestracyjnymi samochodów z treści, których wynikało, że zostały one zarejestrowane już na terytorium Austrii, jako samochody ciężarowe. Przy czym brak jest jakichkolwiek dowodów, że oskarżony, jak sugeruje autor apelacji dokonywał na terenie Austrii zmiany przeznaczenia w/w samochodów z osobowych na ciężarowe. Także dokumenty uzyskane od uprawnionych diagnostów, którzy po przeprowadzeniu badań technicznych w/w samochodów, stwierdzali że są to samochody ciężarowe, utwierdziły oskarżonego w przekonaniu, że zbywane następnie w kraju pojazdy są samochodami ciężarowymi. Powyższe okoliczności, jak trafnie zauważa Sąd I Instancji wskazują więc, że oskarżony nie miał powodu, żeby poddawać w wątpliwość dokumentację i poprawność zakwalifikowania samochodów jako ciężarowe zarówno na terytorium Austrii, a także Polski. Tym bardziej, że w Urzędzie Komunikacji podczas dokonywanej rejestracji samochodów przez nabywców samochodów, nie zakwestionowano zapisów w dokumentach i pojazdy te zostały zarejestrowane, jako ciężarowe. W świetle powyższych okoliczności M. K. miał prawo być przekonany, że posiada samochody zakwalifikowane zgodnie z polskim prawem, jako samochody ciężarowe, nie podlegające opodatkowaniu podatkiem akcyzowym. Z tego też powodu nie została złożona przez niego deklaracja oraz odprowadzony podatek akcyzowy.

Zgodzić się w pełni należy ze stanowiskiem Sądu I Instancji, że w realiach przedmiotowej sprawy wyłania się, jako niezwykle istotna okoliczność świadcząca o niespójności przepisów prawa obowiązujących w porządku prawnym na podstawie, których można dokonać odmiennej interpretacji czy dany pojazd jest samochodem ciężarowym, czy też osobowym w zależności od tego na, jakie potrzeby dokonuje się tej oceny. Brak systemowego rozwiązania w powyższym zakresie nie może obciążać oskarżonego. Skoro oskarżony dokonał oceny rodzaju samochodu zgodnie z obowiązującą Ustawą Prawo o ruchu drogowym i ocena ta została potwierdzona przez uprawnionych diagnostów i urzędników w Wydziale Komunikacji, to miał prawo przypuszczać, iż podporządkowując się w/w ustawie działa zgodnie z prawem. Szczegółowe rozważania w tym zakresie zawarte są na stronie 6-7 pisemnych motywów wyroku i nie ma potrzeby ich powtarzania.

Na zakończenie godzi się zauważyć, że argumenty zawarte w apelacji dotyczące powszechnej praktyki dilerów samochodowych omijających przepisy o podatku akcyzowym (k.3 apelacji), absolutnie nie świadczą o winie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, natomiast wskazują na niedoskonałość przepisów prawa w omawianym zakresie, na co zwrócono uwagę powyżej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie.